

Wondertekenen

Zegt het Nieuwe Testament iets over het ophouden van de wondertekenen?

Tekenen zullen ophouden

Het Nieuwe Testament spreekt hierover niet in dogmatische zin. Als wij het boek Handelingen lezen, valt het echter op dat de wonderen geleidelijk afnemen, terwijl ze in de begintijd vaak voorkomen. Nadat de Joden in Jeruzalem het getuigenis van de apostelen hadden verworpen, worden daar door hen geen wonderen en tekenen meer verricht (na Hand. 7). We lezen alleen nog over de bevrijding van Petrus uit de gevangenis door het ingrijpen van een engel (Hand. 12). Maar toen Paulus later gevangengenomen werd te Jeruzalem, kwam er geen engel om hem te bevrijden (Hand. 22:24vv.). Er vond ook geen aardbeving plaats om hem de vrijheid te hergeven, zoals eerder in Filippi was gebeurd (Hand. 16). Over de geplande aanslag van de Joden werd hij op heel normale wijze geïnformeerd door zijn neef. En het waren geen engelen met een vlammen zwaard die hem in veiligheid brachten, maar een militaire escorte (Hand. 23). De apostel bleef in bewaring in Caesarea, totdat hij op transport gesteld werd naar Rome. Jarenlang droeg hij boeien als de gevangene van Christus voor de volken (Ef. 3:1).

Het laatste historische verslag van apostolische wonderen vinden wij in Handelingen 28:3-10, waar een opmerkelijke vervulling te zien valt van Marcus 16:18. Alles wijst erop dat Paulus daarna geen wondertekenen meer heeft verricht. In 61 na Chr. arriveerde hij in Rome, waar hij ongeveer een jaar in gevangenschap is gebleven. Vanuit zijn gevangenschap heeft hij een brief geschreven aan de gemeente te Filippi, die hij tijdens zijn tweede zendingsreis had mogen stichten. Hierin reageert hij op de gift van deze trouwe gemeente, die hem via Epafroditus had bereikt. Deze medewerker van de apostel was ernstig ziek geworden; en Paulus was bang dat hij zou sterven (Fil. 2:25-30; 4:18). De apostel stond er machteloos tegenover, en hij heeft blijkbaar ook geen poging gedaan om hem te genezen. Maar hij dankte God dat Hij Zich over Epafroditus en ook over hemzelf had ontfermd, opdat hij niet droefheid op droefheid had.

In 62 na Chr. werd Paulus weer vrijgelaten en had hij de gelegenheid om de gemeenten in Klein-Azië te bezoeken. Maar hij moest zijn medewerker Trofimus toen ziek achterlaten in de havenstad Milete (2 Tim. 4:20). De apostel was kennelijk niet bij machte om hem te genezen. De tweede brief aan Timoteüs is geschreven ten tijde van zijn tweede en laatste gevangenschap te Rome. En in de eerste brief gaf hij Timoteüs, zijn echt kind in het geloof, de raad om wat wijn te drinken vanwege zijn veelvuldige zwakheden (1 Tim. 5:23). Er is hier opnieuw geen sprake van een wonderbare genezing, de apostel kon zijn beschermeling alleen een praktische raad geven.

Paulus beleefde dus tijdens zijn leven het ophouden van de tekenen

Toen Paulus in Efeze was, bezat hij nog de macht om apostolische wondertekenen te verrichten (Hand. 19:11-12). God deed toen buitengewone krachten door middel van de apostel, en deze wonderen waren de bewijzen van zijn apostelschap (vgl. 2 Kor. 12:12). In die tijd schreef hij ook zijn eerste brief aan de Korintiërs (1 Kor. 16:8-9), waarin hij nog over de tekengaven in de gemeente spreekt. Deze worden echter in geen enkele brief van latere datum vermeld. Ze zijn opgehouden toen ze hun heilshistorische taak hadden vervuld, en het geschreven Woord de plaats van de tekenen had ingenomen (vgl. Joh. 20:30-31). Paulus spreekt in zijn laatste brieven telkens met nadruk over de betekenis van de gezonde leer en de blijvende waarde van de heilige Schrift (2 Tim. 3:14-17). Gods Woord is voldoende om ons op te bouwen in het geloof. Het bevat alles wat nodig is om ons toe te rusten voor de dienst aan God. Dit is het blijvende fundament van de christen, tegenover het misleidende optreden van boze mensen en bedriegers in de eindtijd (Matt. 24:24; 2 Tess. 2:9-10; 2 Tim. 3:13).

